

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a JUDr. Aleše Korejtky ve věci **žalobce M.K.**, nar. „X“, Podhradí 58, 538 43 Třemošnice, **zastoupeného Mgr. Martinem Buřičem, advokátem** se sídlem Štěpánská 643/39, 11000 Praha 1, proti **žalovanému Generálnímu ředitelství cel**, Budějovická 7, 140 96 Praha, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2013, č. j. 37256-29/2013-900000-304.3,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalované rozhodnutí a žaloba

Dne 29. 7. 2010 byl Celnímu úřadu Pardubice (dále též „celní úřad“) Celním ředitelstvím Praha postoupen podnět k zahájení daňového řízení ve věci doměření spotřební daně z minerálních olejů, a to v souvislosti s šetřením policejního orgánu – Útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování Policie

České republiky a následným zahájením trestního stíhání (viz usnesení tohoto policejního orgánu ze dne 27. 4. 2010 a usnesení ze dne 9. 9. 2010, ČTS: OKFK – 267). Z podnětu vyplynulo, že žalobce měl nakupovat (odebírat) ve zdaňovacích obdobích březen 2009, listopad 2009, prosinec 2009 a leden 2010 až duben 2010 od dodavatele MOGoil GmbH, Monbijouplatz 9, 10178 Berlín, a od dodavatele PURALUBE GERMANY GmbH, Hauptstr. 30, D-06729 Elsteraue/OT Altröglitz, Německo, minerální oleje - základové oleje, kód nomenklatury (ustanovení § 3 písm. o/ zák. č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném v době výroby směsi, dále též „zákon o SPD“) 27101999 (dále též „ZO“), bez spotřební daně, tyto dopravovat na daňové území České republiky a následně dodávat dalším subjektům (autodopravci, čerpací stanice) jako motorovou naftu k pohonu motorů, popř. měl tyto minerální oleje smíchat s nakoupenou motorovou naftou KN 27101941 (dále též „MN“) nebo směsnou motorovou naftou KN 38249097 (dále též „SMN“) a ke stejnému účelu pak odběratelům dodávat takto vzniklou směs.

Na základě postoupeného podnětu a zjištěných skutečností byl žalobce celním úřadem podle ustanovení § 145 odst. 1 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“), vyzván, aby za jednotlivá dotčená zdaňovací období podal daňová přiznání ke spotřební dani z minerálních olejů, neboť uvedením minerálních olejů určených (nabízených) k prodeji nebo používaných pro pohon motoru do volného oběhu vzniká podle ustanovení § 45 odst. 4 zákona o SPD povinnost přiznat a zaplatit daň. Na výzvu celního úřadu reagoval žalobce podáním daňových přiznání, v nichž však nevykázal žádnou daňovou povinnost, resp. vykázal daňovou povinnost ve výši nula. Tvzení nulové daňové povinnosti nekorespondovalo se zjištěními policejních orgánů ohledně účelu použití předmětných minerálních olejů. Celní úřad proto pojal pochybnosti o správnosti a průkaznosti vykázaného údaje o nulové výši daňové povinnosti a v souladu s § 89 daňového řádu zahájil postupy k odstranění pochybností. V rámci těchto postupů byl žalobce vyzván k předložení důkazních prostředků prokazujících účel použití předmětných vybraných výrobků – základových olejů, tedy prokazujících, že žalobci v souvislosti s účelem jejich použití nevznikla daňová povinnost, resp. že mu vznikla za dotčená zdaňovací období daňová povinnost ve výši nula, jak bylo žalobcem v podaných daňových přiznáních tvrzeno.

Vzhledem k tomu, že nedošlo k odstranění pochybností a výše daně nebyla prokázána dostatečně věrohodně, sdělil správce daně žalobci výsledek postupu k odstranění pochybností. V rámci zákonné 15 denní lhůty stanovené § 90 odst. 2 daňového řádu žalobce nepodal návrh na pokračování v dokazování a nenavrl provedení dalších důkazů. Žalobce pouze podal žádost o prodloužení této lhůty. Celní úřad pro Pardubický kraj (správce spotřebních daní místně a věcně příslušný podle ustanovení § 6 a ustanovení § 8 zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, podle ustanovení § 10 a ustanovení § 13 daňového řádu a podle ustanovení § 1 odst. 3 zákona o SPD) žádost žalobce na základě ustanovení § 36 odst. 1 a 5 daňového řádu zamítl a následně dle výsledků postupu vedoucího k odstranění pochybností v souladu s ustanovením § 139 a § 147 daňového řádu stanovil spotřební daň platebním výměrem (celkem bylo vydáno 20 platebních výměrů), přičemž v souladu s § 147 odst. 4 daňového řádu byl protokol o projednání výsledku postupu k odstranění pochybností ze dne 30. 4. 2013, č. j. 14636-3/2013-590000-31, považován za odůvodnění platebního výměru.

Proti platebnímu výměru Celního úřadu pro Pardubický kraj, jímž byla žalobci vyměřena spotřební daň ze směsi minerálních olejů (směs motorové nafty a základového

oleje), která je předmětem daně¹ podle ustanovení § 45 odst. 2 písm. f) zák. č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném v době výroby směsi (dále též „zákon o SPD“), se sazbou daně podle § 48 odst. 1 zákona o SPD (ve spojení s § 48 odst. 8 zákona o SPD), tj. se sazbou 10.950,-- Kč/1.000 litrů, podal žalobce odvolání, které Generální ředitelství cel zamítlo a odvoláním napadený platební výměr potvrdilo.

Proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel podal žalobce žalobu, v níž namítal (čl. II a čl. II žaloby) následující:

- 1) Žalované rozhodnutí je „nezákonné“.
- 2) „Žalovaný nesprávně hodnotil skutkový stav zjištěný v průběhu daňové kontroly správcem daně a v důsledku tohoto nesprávného právního posouzení vydal rozhodnutí, kterým byl žalobce poškozen.“
- 3) „Žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, přičemž se žalovaný domnívá, že se tento orgán řádně a podrobně vypořádal jak s návrhy důkazních prostředků ze strany žalobce, tak i s vysvětlením pověřené osoby. S tímto se ovšem žalobce nemůže ztotožnit.“
- 4) „Žalobce považuje napadené rozhodnutí žalovaného a rovněž rozhodnutí správního orgánu v prvním stupni za nesprávná a vydaná v rozporu s výsledky dokazování a právními předpisy.“

Od odstavce třetího čl. III žaloby žalobce doslovně zopakoval námitky uplatněné v odvolání proti platebnímu (platebním) výměru (výměrům) Celního úřadu pro Pardubický kraj, a to námitky následující:

- 5) Celní úřad pro Pardubický kraj rozhodnutí „paušálně odůvodnil“ odkazem na protokol o ústním jednání a konstatováním, že žalobce do 15 dnů ode dne, kdy byl seznámen s dosavadním výsledkem postupu k odstranění pochybností, nepodal návrh na pokračování v dokazování spolu s návrhem na provedení dalších důkazních prostředků (§ 90 odst. 2 daňového řádu).
- 6) Celní úřad pro Pardubický kraj „naprosto pominul průběh a výsledek ústního jednání, které proběhlo před správcem daně dne 26. 11. 2012.“ Při tomto jednání předložil žalobce jako důkazy výpisy z mytných bran a stopu č. 11 zajištěnou Policií ČR v rámci trestního řízení (fotografie desky pracovního stolu S.K.). Během předmětného ústního jednání se pan K. (který fakticky zajišťoval podnikatelskou činnost žalobce) vyjádřil k otázkám kladeným pracovníky Celního úřadu pro Pardubický kraj a „provedl detailní rozbor pohybu cisterny RZ „X““. Pan K. podrobně popsal, jak bylo s olejem nakoupeným v Německu zacházeno, tedy jak byl distribuován, (případně) skladován a jak byl vyvážen dále na Slovensko. Dále „vysvětlil způsob nákupu motorové nafty ve společnosti PARAMO, a. s., a souvztažnosti mezi množstvím nakoupených olejů a motorové nafty a dodávkami zákazníkům“. „Výsledek ústního jednání z 26. 11. 2012 je dle žalobce třeba vyložit tak“, že žalobce s olejem dováženým z Německa a s naftou z PARAMO, a. s., obchodoval samostatně a že nikdy nedošlo k tomu, že by žalobce dodal zákazníkům jiné (nepožadované) zboží a neprovedl řádné zdanění. Olej nakoupený v Německu byl dále vyvezen na Slovensko

¹ Tato směs minerálních olejů nebyla okamžitě po vzniku daňové povinnosti podle ustanovení § 8 odst. 2 zákona o SPD (po výrobě této směsi) uvedena do režimu podmíněného osvobození od daně, čímž podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o SPD vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit.

(bez jakékoliv změny) a toto zboží nebylo nikdy uvedeno na tuzemský trh a nevznikla tak povinnost toto zboží na území ČR zdanit (resp. odvést daň).

7) Za „zcela zásadní“ považuje žalobce vyjádření pana K., podle kterého lze „postupem učiněným při ústním jednání dne 26. 11. 2012 popsat pohyb každé cisterny zboží nakoupené v Německu a stejně tak pohyb každé cisterny nafty nakoupené v Pardubicích v PARAMO, a. s.“ Kdyby toto vyjádření pana K. „správce daně vzal v úvahu, pak by se musel zabývat tím, zda a v jaké rozsahu nedošlo k vývozu oleje nakoupeného v Německu bez jakékoliv změny na Slovensko a zda motorová nafta nakoupená v Pardubicích v PARAMO, a. s., byla v nezměněném stavu distribuována zákazníkům.“

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáními ze dne 13. 2. 2014 a 27. 2. 2014. Uvedl, že vedle zcela obecných tvrzení žaloba obsahuje pouze námitky shodné s námitkami, které žalobce uplatnil v odvolání proti platebnímu (platebním) výměru (výměrům) Celního úřadu pro Pardubický kraj. Tyto námitky však žalovaný vyčerpávajícím způsobem vypořádal v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, na které současně odkázal a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Posouzení věci krajským soudem

Předně krajský soud připomíná, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkoumává (příčemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu /§ 75 odst. 1 s. ř. s./) napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích² žalobních bodů (dispoziční zásada), z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen a obecně odkazuje k zákonným ustanovením, nebo vytýká-li vadnost řízení, aniž by zároveň poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno. Žalobce je povinen v žalobě vylíčit, jakých nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán

² Soud není oprávněn vyhledávat ve správním spise argumenty svědčící uplatněným žalobním bodům (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2006, č. j. 7 Afs 127/2005-62, dostupný www.nssoud.cz).

vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní názor na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní názor na věc se přitom nemůže spokojit pouze s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 57, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č. j. 8 Azs 52/2005 - 56, a ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004 - 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytyčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat,³ ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciací přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany (viz tamtéž). **Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu** (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Tímto postupem by byla ostatně popřena rovnost stran v řízení před soudem a žalovanému správnímu orgánu by byla odňata možnost efektivně hájit své rozhodnutí. **Jestliže tedy žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, či uplatní námitku stručnou, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině a postačí též zpravidla jen stručně pojaté odůvodnění soudu** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2013, č. j. 2 Afs 77/2012 - 21, dostupný na www.nssoud.cz).

³ Na tomto místě soud připomíná, že přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63, dostupný na www.nssoud.cz). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s. ř. s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, obě rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu vymezila judikatura (např. povinnost ex officio přihlídnout k prekluzi v daňovém řízení, k zániku odpovědnosti za přestupek apod.).

Současně platí, že soudní řád správní neumožňuje, aby žalobce vznášel nové námitky po uplynutí lhůty pro podání žaloby (viz např. rozsudky ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004 – 69, ze dne 17. 12. 2007, č. j. 2 Afs 57/2007 – 92, ze dne 16. 9. 2008, č. j. 8 Afs 91/2007 – 407, či ze dne 16. 12. 2009, č. j. 6 A 72/2001 – 75, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Také Ústavní soud potvrdil, že s ohledem na efektivnost soudního řízení zákonodárce koncentroval řízení před krajskými soudy tím, že stanovil lhůtu k podání správní žaloby v délce dvou měsíců, přičemž žalobce musí v uvedené lhůtě předložit veškeré žalobní body (viz nález ze dne 30. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2701/08, či ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, bod 39).

Z výše uvedeného ji prima vista patrně, že obecné námitky obsažené v žalobě sub 1) až 4) nelze považovat za řádně uplatněné žalobní body a k těmto nekonkrétním námitkám není možno ani přiřazovat žádné pozdější námitky žalobce. Pod předmětné námitky by totiž jinak bylo teoreticky možné podřadit v podstatě jakékoliv pochybení orgánů celní správy. Takový výklad by se však mýl se smyslem požadavku na řádné uplatnění žalobních bodů a byl by i v rozporu s výše uvedenou dispoziční a koncentrační zásadou (srov. např. bod 24 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 Afs 51/2013 – 41, dostupného na www.nssoud.cz).

Jinými slovy nelze jako žalobní bod akceptovat lakonické konstatování žalobce, že žalované rozhodnutí je nezákonné, věcně nesprávné, skutkový stav nedostatečně zjištěn (popř. činěna skutková zjištění, která z provedených důkazů neplynou), věc nesprávně posouzena, námitky a důkazní návrhy žalobce řádně nevypořádány, není-li v žalobě specifikováno, v čem konkrétně má rozpor žalovaného rozhodnutí se zákonem či jeho věcná nesprávnost spočívat, jaké konkrétní skutečnosti zůstaly v řízení neobjasněny, jaká konkrétní skutková zjištění z provedených důkazů neplynou (odporují jim), jaké konkrétní právní závěry žalovaného a z jakých důvodů jsou mylné (nesprávné), jaké konkrétní námitky žalobce nebyly žalovaným řádně vypořádány a jaké konkrétní důkazní návrhy žalobce byly žalovaným ignorovány.

Pokud jde o námitky uvedené sub 5), 6) a 7), pak jejich „účinek“ je poněkud „oslaben“ tím, že směřují proti jinému rozhodnutí (proti rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj), než které je předmětem přezkumu krajským soudem (rozhodnutí žalovaného).⁴ I kdyby však bylo možno - ve spojení s námitkou uplatněnou sub 3) - dovodit, že žalobce odvolací námitky zopakoval proto, že nesouhlasí s tím, jak je vypořádal žalovaný v odvolacím řízení, nebyl by žalobce v tomto řízení úspěšný, neboť žalovaný na odvolací námitky reagoval řádně.

Na tomto místě krajský soud předesílá, že vzhledem k již zmíněné skutečnosti, že se tato část žalobních námitek shoduje již s námitkami uplatněnými v řízení před žalovaným, bude soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, neboť není smyslem soudního

⁴ V rozsudcích ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, a ze dne 29. 2. 2008, č. j. 8 Afs 98/2007-73, oba dostupné na www.nssoud.cz (tyto závěry byly aprobovány i Ústavním soudem - srov. např. usnesení ze dne 11. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1841/07, dostupné na <http://nalus.usoud.cz/Search/Search.aspx>), Nejvyšší správní soud dokonce konstatoval, že uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit ani zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání již proto, že odvolací námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí (proti rozhodnutí správce daně), než které bylo předmětem přezkumu krajským soudem (rozhodnutí žalovaného).

přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Nyní k jednotlivým námitkám.

Pokud jde o námitku, že Celního úřad pro Pardubický kraj rozhodnutí „*paušálně odůvodnil*“ odkazem na protokol o ústním jednání a konstatováním, že žalobce do 15 dnů ode dne, kdy byl seznámen s dosavadním výsledkem postupu k odstranění pochybností, nepodal návrh na pokračování v dokazování spolu s návrhem na provedení dalších důkazních prostředků (§ 90 odst. 2 daňového řádu), pak ta není důvodná. Žalovaný se s touto námitkou řádně vypořádal s odkazem na § 147 odst. 4 daňového řádu (dle kterého dojde-li ke stanovení daně výlučně na základě výsledku daňové kontroly, popřípadě výsledku postupu k odstranění pochybností, považuje se za odůvodnění zpráva o daňové kontrole, popřípadě protokol o projednání výsledku postupu k odstranění pochybností) a § 90 odst. 2 daňového řádu (dle kterého nedošlo-li k odstranění pochybností a výše daně nebyla prokázána dostatečně věrohodně, sdělí správce daně daňovému subjektu výsledek postupu k odstranění pochybností, daňový subjekt je oprávněn do 15 dnů ode dne, kdy byl seznámen s dosavadním výsledkem postupu k odstranění pochybností, podat návrh na pokračování v dokazování spolu s návrhem na provedení dalších důkazních prostředků) na straně 2 (poslední odstavec) a straně tři (první odstavec) žalovaného rozhodnutí a krajský soud se s jeho závěry ztotožňuje (ostatně žalobce je v žalobě výslovně nezpochybnil).

Obdobně námitka uvedená sub 6 byla žalovaným řádně vypořádána (ostatně žalobce závěry žalovaného v žalobě výslovně nezpochybnil), a to na straně 3 až 6 žalovaného rozhodnutí. Žalovaný rozhodně „*nepominul průběh a výsledek ústního jednání, které proběhlo před správcem daně dne 26. 11. 2012*“, a řádně se vypořádal s „*důkazními návrhy*“ – výpisy z mýtných bran pro vozidla RZ „X“ (tahač) a RZ „X“ (cisterna) a „*stopou č. 11 zajištěnou Policií ČR při domovní prohlídce v trestní věci S.K.*“ (fotografie desky pracovního stolu S.K. s ručně psanými poznámkami). Žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí jednoznačně s odkazem na stranu 16 přílohy č. 1 protokolu o ústním jednání ze dne 30. 4. 2012, při němž byly s žalobcem projednány výsledky postupů k odstranění pochybností, konstatoval, že z předložených výpisů z mýtných bran, které mapují částečný pohyb dopravního prostředku – tahače (a to pouze pohyb mezi mýtnými branami), není prokázáno uskutečnění dodání základového oleje odběratelům, neboť z výpisů z mýtných bran není zřejmá hmotnost vozidel. Tyto výpisy osvědčují pouze průjezd tahače s návěsem, popř. cisterny mýtnou branou, není z nich zřejmé, jaká cisterna byla za tahačem zapřažena, jaká komodita, o jaké hmotnosti/množství byla v cisterně při průjezdu konkrétní mýtnou branou uložena a neprokazují konkrétního odběratele a konkrétní množství dodávané komodity a druh dodávané komodity. Obdobně se žalovaný řádně vypořádal (opět viz stranu 3 žalovaného rozhodnutí) s tzv. „*stopou č. 11*“. Správně zdůraznil, že ručně psané poznámky nemají charakter účetních záznamů - nejedná se o způsob vykazování účetních údajů v souladu se zákonem o účetnictví. Správně též poukázal na to, že v případě základových olejů se jedná o vybraný výrobek ve smyslu zákona o SPD a za zákonem stanovených okolností vznikne u tohoto výrobku při uvedení do volného daňového oběhu povinnost přiznat a zaplatit daň. Proto nelze manipulaci se základovými oleji po jejich nákupu ze strany nabývacího subjektu „*doložit*“ nepodloženými prohlášeními či vyjádřeními. Příléhavý (strana 5 odstavec druhý)

byl též odkaz žalovaného na § 5 zákona o SPD (povinnost vystavovat řádné doklady prokazující prodej) a § 29 a 30 zákona o SPD (oznamovací povinnost, doprava se zjednodušeným průvodním dokladem).

Žalovaný též přesvědčivě (ostatně žalobce v žalobě jeho závěry výslovně nezpochybnil) vyvrátil tvrzení žalobce, že z výsledku ústního jednání konaného dne 26. 11. 2012 je „zřejmé“, že žalobce s olejem dováženým z Německa a s naftou z PARAMO, a. s., obchodoval samostatně, že nikdy nedošlo k tomu, že by žalobce dodal zákazníkům jiné (nepožadované) zboží a neprovedl řádné zdanění a že olej nakoupený v Německu byl dále vyvezen na Slovensko (bez jakékoliv změny) a toto zboží nebylo nikdy uvedeno na tuzemský trh a žalobci nevznikla povinnost toto zboží na území České republiky (resp. odvést daň). Žalovaný správně připomněl (strana 5 odstavec první žalovaného rozhodnutí), že toto tvrzení neodpovídá verzi, kterou žalobce prezentoval právě při ústním jednání konaném dne 26. 11. 2012, nadto bylo vyvráceno výpověďmi jeho zaměstnanců (řidičů) v trestním řízení, kteří přiznali, že na daňové území České republiky docházelo k míchání motorové nafty se základovými oleji dováženými žalobcem z Německa. Závěr žalovaného, že část dovezených základových olejů byla uvedena na trh v České republice ve formě směsi s jiným minerálním olejem, že u části základových olejů žalobce neprokázal způsob jejich použití, resp. jak s nimi vůbec naložil, a že u některých prodejů nafty ze strany žalobce nebylo prokázáno její předchozí nabytí a řádné zdanění, odpovídá výsledkům postupu k odstranění pochybností. V podrobnostech odkazuje krajský soud na protokol o ústním jednání ze dne 30. 4. 2012, při němž byly s žalobcem projednány výsledky postupů k odstranění pochybností, a jeho přílohy. Ostatně ke shodným závěrům dospěl i Krajský soud v Praze v odůvodnění rozsudku (byť dosud nepravomocného) ze dne 25. 1. 2013, č. j. 4T 9/2012 – 6899 (obžalovaní S.K. a spol.). Na straně 71 a násl. rozsudku ze dne 25. 1. 2013, č. j. 4T 9/2012 – 6899, konkrétně Krajský soud v Praze uvedl: *„Další dokazování v navrženém směru by jistě mohlo přinést další poznatky týkající se veškerých odběratelů základového oleje dováženého obžalovanými do České republiky, nicméně to nemění nic na zjištění, které lze z provedené dokazování učinit již nyní (viz v odůvodnění níže), že veškerý základový olej, který byl obžalovanými do České republiky z Německa dovážen, byl dále nabízen a prodáván jako palivo do spalovacích motorů.“* Krajský soud v Praze dále (tamtéž) uvedl, že: *„Celou shora popsanou trestnou činnost především v různých fázích trestního řízení opakovaně, logicky a pro soud věrohodně popsal spolupracující obžalovaný R.H.. Výpověď obžalovaného R. H. jednak koresponduje se zjištěními učiněnými z dalších provedených důkazů (listinných, záznamy hovorů obž. K., ...), soud také nenachází logicky přijatelné vysvětlení, proč by se obžalovaný R. H. nepravdivě doznával ke spáchání popsané poměrně rozsáhlé trestné činnosti. Jmenovaný podrobně popsal celou podnikatelskou činnost obžalovaného K., který fakticky podnikal „pod hlavičkou“ své manželky M.K. jako OSVČ. S podrobným popisem celého jednání, jak jej podal R. H., ostatně koresponduje i výpověď obžalovaného M., který v přípravném řízení fakticky skutečnosti uváděné R. H. potvrdil včetně toho, že veškerý olej dovezený z Německa končil v České republice, kde se zpracoval.... I obžalovaný D. v přípravném řízení nijak nepopíral opakované míchání nafty s olejem podle pokynů K. a někdy M. s tím, že žádným maloodběratelům se tato surovina nedodávala.... Obžalovaný K. rozděloval práci řidičům M., D. a prostřednictvím R. H. i jeho otci V. H., rozhodoval kdo a s jakým vozem pojedje pro olej do Německa, jakým způsobem a kde se bude následně olej míchat a komu a v jakém množství bude výsledná surovina následně rozvezena. S. K. také tyto řidiči sms zprávami informovali o množství načerpaných a posléze distribuovaných pohonných hmot. S. K. byl také jediný, kdo jednal s ostatními obchodními partnery o cenách, platbách, distribuci pohonných hmot, o*

předávání účetních dokladů apod. Ostatně byl to opět S. K., na koho se jednotliví odběratelé obraceli také s reklamacemi ohledně kvality dodané pohonné hmoty, kdy jim především v chladnějších měsících roku pohonné hmoty v nádržích tuhly, což způsobovalo poruchovost či přímo nefunkčnost motorů. Ani sami obžalovaní M., D. a V. H. nepopřeli, že by se samotného míchání oleje s naftou účastnili, pouze podle názoru soudu účelově bagatelizovali množství případů, ve kterých tak učinili (při hlavním líčení zpravidla uváděli ještě nižší počet „míchání“). Četnost těchto míchání podstatně větší než tito obžalovaní připouštějí, ostatně zřetelně vyplývá právě z telefonních odposlechnů.... Významným důkazem byly zaznamenané telefonické hovory a sms z čísla mobilního telefonu užívaného obžalovaným K.. Kromě zjištění vyplývajících z těchto odposlechnů, které jsou formulovány již výše, lze také ze zaznamenaných hovorů jednoznačně dovodit, že řidiči S. K. znali pravou podstatu celého nakládání se základovými oleji a s naftou (ev. včetně transformátorových olejů) včetně skutečnosti, že se jedná o postup nelegální, který je třeba provádět skrytě. Tomu jasně odpovídá jak určitá krycí komunikace po telefonu tak také míchání surovin na skrytých místech ukrytých před zraky veřejnosti. Jednotliví řidiči obžalovaného S. K. si byli vědomi, že pravou podstatou míchání surovin je snížení ceny paliva a museli si také být vědomi toho, že je tomu tak v důsledku krácení daní (byť jistě sami nemuseli mít přesnou představu o druhu daně a míře v jaké je fakticky krácena). Ve vztahu k samotné skutečnosti, že povahou celé činnosti je krácení daní, jednali všichni obžalovaní, které soud uznal tímto rozhodnutím vinnými, jednoznačně úmyslně. Pokud se týká samotných bazických olejů, tak z dokladů poskytnutých německými společnostmi, které tuto surovinu obžalovanému K. dodávaly, jednoznačně vyplývá nejen samotné množství této suroviny, která mu byla dodána, ale patrné také je, ve kterých termínech za využití kterého z řidičů obžalovaného K. k dovozu došlo. Není také žádných pochyb o tom, že z těchto základových olejů nebylo v České republice přiznáno a odvedeno DPH a spotřební daň, což jasně vyplývá ze sdělení příslušných výše zmíněných státních orgánů. Z dokazování je také zřejmé, že tyto oleje nebyly dále distribuovány jako základové oleje, ale byly nabízeny a prodávány (ať již v čisté formě či smísené s naftou či transformátorovým olejem) jako palivo do motorů. Z výpovědi spolupracujícího obžalovaného ale také ze zjištění vyplývajících z odposlechnů a výpovědi svědků vyslechnutých v rámci právní pomoci v Maďarsku, je zřejmé, že k žádnému prodeji základových olejů do této země fakticky nedocházelo. Deklarovaný vývoz těchto olejů do Maďarska tak byl pouhým krytím celé operace a je zřejmé, že maďarské společnosti základové oleje ve skutečnosti neodebíraly. Kdyby obžalovaní K. a R. H. základové oleje jako základové oleje komukoliv dále prodávali, potom by postrádalo logiku, aby vytvářeli krycí doklady na jejich odběr do Maďarska, se snahou po zakrytí skutečných odběratelů oleje a účelu. Ostatně snaze zakrýt skutečné odběratele (a účel využití oleje) svědčí také doklady o prodeji bazického oleje anonymním maloobděratelům, které byly vystavovány v jasné snaze znemožnit pozdější dohledání odběratelů oleje. Z výsledku právní pomoci ve Slovenské republice vyplývá, že nebylo zjištěno, že by byly na Slovensko skutečně dodávány nesmísené bazické oleje. Jasně bylo také kromě výpovědi obžalovaného R. H. především svědeckými výpověďmi představitelů níže uvedených subjektů prokázáno, že byly obžalovanými K. a R. H. a dalšími osobami využívány také fiktivní doklady o nákupu nafty od různých subjektů (SEA – net s.r.o., ZERS, s.r.o., Top Build, s.r.o., KALLA, s.r.o., D-GRYF, s.r.o., MACIBO, s.r.o.), aby tak odpovídalo množství prodáváných pohonných hmot množství nafty, která byla dle účetních dokladů obžalovanými a ostatními nakupována. Tyto fiktivní doklady měly účelně předstírat nákup motorové nafty do skladových zásob mimo jiné OSVČ M.K., aby tak bylo „pokryto“ množství pohonných hmot, které byly „vyrobeny“ a dále prodávány dalším subjektům. Výrobu takovýchto dokladů před soudem ostatně potvrdil také svědek Ch., který se

na této činnosti podílel a v přípravném řízení dále také svědek F., kterému to měl sdělovat R. H.. Za situace, kdy byl veškerý dovezený základový olej nabízen a prodáván fakticky jako palivo do spalovacích motorů, potom vznikla povinnost přiznat a uhradit spotřební daň. Dle úpravy zákona č. 353/2003 Sb. v platném znění dle ust. § 1 (předmět úpravy) zákon stanoví podmínky zdaňování minerálních olejů, lihu, piva, vína a meziproductů a tabákových produktů (dále jen vybrané výrobky) spotřebními daněmi a způsob značení a prodeje tabákových výrobků, přičemž mezi spotřební daň patří mimo jiné daň z minerálních olejů... Z přesně zjištěného množství dovezených základových olejů byla v rámci znaleckého posudku (viz výše) určena výše daňové povinnosti na spotřební dani. S ohledem na výpovědi svědků (především v přípravném řízení) o rozdílu ceny pohonné hmoty nakupované od S. K. oproti ceně pro velkoobchodatele u ostatních prodejců v daném časovém období byla dále v rámci znaleckého posudku vypočtena také výše DPH, která měla být v z popsanych transakcí státu odvedena. Provedené dokazování tak poskytuje spolehlivý podklad pro závěr, že obžalovaní K., R. H., M., D. a V. H. naplnili všechny zákonné znaky zločinu krácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, když jednali jako spolupachatelé ve smyslu § 23 tr. zákoníku.“

Lze tedy uzavřít, že žalobci se pochybnosti vyslovené orgány celní správy odstranit nepodařilo, a to možná proto, že vzdor opakovanému poučení, kterého se mu ze strany orgánů celní správy dostalo, nepochopil, že **v daňovém řízení tíží daňový subjekt důkazní břemeno ohledně jeho tvrzení** (§ 86 odst. 3 písm. c/, § 92 odst. 3 daňového řádu, srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004 - 125, dostupný na www.nssoud.cz), tzn. že daňový subjekt je odpovědný za to, že jím předložené důkazní prostředky prokážou jeho tvrzení (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2003, čj. 31 Ca 62/2002 - 25, publikovaný pod č. 94/2004 Sb. NSS). Pokud daňový subjekt v daňovém řízení neprokáže jím tvrzené skutečnosti, nelze dovozovat, že tyto skutečnosti naopak musí prokázat správce daně, a pokud tak neučiní, dospět k závěru, že rozhodnutí správce daně bylo vydáno na základě neúplných skutkových zjištění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. . 9 Afs 32/2007 – 84, dostupný na www.nssoud.cz). To potvrzuje námitka uvedená sub 7), kdy žalobce hovoří „o zásadním vyjádření S.K.“ (podle kterého lze postupem učiněným při ústním jednání dne 26. 11. 2012 popsat pohyb každé cisterny vezoucí zboží nakoupené v Německu a stejně tak pohyb každé cisterny nakoupené v PARAMO, a. s., v Pardubicích) a o tom, že „kdyby toto vyjádření pana K. správce daně vzal v úvahu, pak by se musel zabývat tím, zda a v jaké rozsahu nedošlo k vývozu oleje nakoupeného v Německu bez jakékoliv změny na Slovensko a zda motorová nafta nakoupená v Pardubicích v PARAMO, a. s., byla v nezměněném stavu distribuována zákazníkům.“ Správce daně „se nemusel“ výše uvedenými skutečnostmi „zabývat“, neboť je na žalobci, aby prokázal to, co tvrdí, přičemž samotné tvrzení důkazem není (a opačně). Nadto žalovaný přesvědčivě v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlil (viz výše), z jakého důvodu nelze nakládání s vybranými výrobky ve smyslu zákona o SPD „dokládat“ výpisy z mýtných bran či různými ex post „prohlášeními“ apod.

IV.

Návrhy žalobce na doplnění dokazování

Zástupce žalobce při jednání dne 2. 7. 2014 navrhl provést důkaz:

- a) celým trestním spisem Krajského soudu v Praze sp. zn. 4T 9/2012, jímž měla být prokázána „*nezákonnosti žalovaného rozhodnutí*“ (bez dalšího upřesnění),
- b) protokolem Celního úřadu Praha 1 č. j. 28948-6/2010, z něhož mělo vyplývat, že žalobkyně nebyla povinna platit spotřební daň,
- c) protokolem ze dne 14. 4. 2014 vyhotoveným v německém jazyce, jímž mělo být prokázáno, že se „*z Německa nevozila motorová nafta*“,
- d) výsledkem svědků – a to řidičů cisteren D.Č., D.S., V.M. a V.V., jimiž mělo být prokázáno, že „*skutkový stav zjištěný orgány celní správy není správný, v důsledku čehož bylo nesprávně rozhodnuto*“ (bez dalšího upřesnění),
- e) výsledkem poručíka Mgr. Ing. Radka Kašky, komisaře SKPV, jehož výsledkem mělo být prokázán „*prodej oleje panu C.*“,
- f) protokolem Finančního úřadu Chrudim neznámého data a neznámého čísla jednacího, kterým mělo být prokázáno, „*nesprávné zhodnocení skutkového stavu žalovaným*“ (bez dalšího upřesnění),
- g) veškerými výpisy z mýtných bran, kterými měl být prokázán pohyb cisteren,
- h) znaleckým posudkem z oboru kriminalistika, odvětví chemie, kterým mělo být prokázáno „*nesprávné zjištění skutkového stavu celními orgány*“ (opět bez dalšího upřesnění).

Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. As 32/2006 - 99, publikovaném pod č. 1275/2007 Sb. NSS, **soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoliv dominantní. V případě důkazů provedených soudem musí být zejména respektován požadavek § 75 odst. 1 s. ř. s. a nově prováděné dokazování musí vždy směřovat výlučně k osvědčení skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu; ke skutkovým novotám se zásadně nepřihlíží.** Pokud jde o důkazy provedené již v rámci správního řízení, zde je nutné respektovat převážně uplatňovaný kasační princip soudního řízení vedeného dle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. (od principu revizního, vneseného do tohoto řízení § 78 odst. 2 s. ř. s., lze odhlédnout), který lze vyjádřit tak, že **správní tribunál nemá býti judex facti, a stížnost k tomuto tribunálu jest opravný prostředek zkrácený o revisio in facto** (viz Hácha, E., Slovník veřejného práva československého, sv. II., Polygrafia - Rudolf M. Rohrer - Brno, Brno 1929, s. 851). **Soudní přezkum se v tomto řízení tedy omezuje pouze na revisio in jure a soudu (s výjimkou případů, kdy závěry správního orgánu nemají oporu v obsahu správního spisu, nebo se opírají o podklady zjištěné vadným procesním postupem, či výsledek, jehož se správní orgán dobral, není logicky možný) zásadně nepřísluší přehodnocovat skutková zjištění správního orgánu bez toho, že by dokazování sám doplnil.** Soud tedy může vytknout správnímu orgánu vadný postup při provádění a hodnocení důkazů, nemůže však nahradit kritizovaná nedostatečná skutková zjištění vlastními závěry, tedy skutkové závěry správního orgánu měnit, pokud sám nedokazoval. **V případech, kdy soud přistoupí k**

vlastnímu dokazování (což i Nejvyšší správní soud činí zcela výjimečně - srov. např. bod 33 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8.2013, č. j. 1As 45/2013 – 37 /Nejvyšší správní soud v této věci výše pouze s odkazem na zásadu, že „přezkum rozhodnutí správních orgánů ve správním soudnictví je konstruován (až na jisté výjimky) na kasačním principu a správní soudy v zásadě pouze přezkoumávají zákonnost postupu správních orgánů, jejich úkolem není nahrazovat činnost správních orgánů“ - bez další argumentace - odmítl provést důkaz byt' jen jedinou listinou), tedy opakuje důkazy provedené již předtím správním orgánem nebo provede důkazy jím dosud neprovedené, stanoví zákon v ustanovení § 77 odst. 2 věta druhá pravidlo pro hodnocení důkazů jednotlivě i v souhrnu tak, aby došlo ke vzájemnému skloubení a provázání a soud nadále vycházel ze skutkového a právního stavu takto zjištěného, ovšem ve vztahu ke správnímu orgánu s důsledky předvídanými v ustanovení § 78 odst. 5, odst. 6 s. ř. s.

Lze tak shrnout, že žalobce se v rámci řízení před krajským soudem může domáhat provedení dosud neprovedených důkazů, mají-li prokázat rozhodné skutečnosti ke dni rozhodování správního orgánu. **Rozhodnutí, které z navržených důkazů provede a které nikoli, je však výlučně na úvaze soudu (§ 52 odst. 1 s. ř. s.).**

Krajský soud dospěl k závěru, že žalobcem navrhované důkazy neprovede, a to z následujících důvodů:

Předně je třeba respektovat specifickou povahu daňového řízení. Daňový subjekt totiž nese v daňovém řízení důkazní břemeno ohledně prokázání tvrzené výše svých daňových povinností; je proto povinen navrhopvat již v daňovém řízení k prokázání svých tvrzení důkazy. Závěry finančních (celních) orgánů tedy i v předmětné věci nutně vycházejí z toho, zda daňový subjekt své důkazní břemeno unesl, či nikoliv. **Pokud daňový subjekt tuto svoji povinnost nesplní, nemůže pak již rozhodnutí finančních (celních) orgánů z této skutečnosti vycházející následně zpochybňovat v řízení před soudem tím, že bude dodatečně navrhopvat provedení důkazů, které již měl a mohl uplatnit v daňovém řízení. Jinak řečeno, řízení před soudem nemůže nahrazovat řízení před správním orgánem a daňový subjekt nemůže svoji liknavost v daňovém řízení zhojit až v řízení soudním.** V opačném případě by totiž byla zpochybňována samotná koncepce správního soudnictví, založená na přezkumu správních rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2009, č. j. 5Afs 44/2008 -57, a rozsudek téhož soudu ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009 – 91, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Všechny navrhované důkazy žalobce mohl a měl navrhnout již v daňovém řízení (ostatně žalobce netvrdil opak), neboť tyto důkazy měly sloužit zjevně k prokázání skutečností, o kterých byl žalobce ze strany celních orgánů dostatečně informován. Koncepce daňového řádu je totiž založena na součinnosti daňového subjektu, který musí být správcem daně vyzván, aby se vyjádřil k jeho pochybnostem, zejména mu musí být umožněno navrhnout příslušné důkazy (srov. výzvy podle § 89 daňového řádu). Důkazní prostředky může daňový subjekt uvést i v odvolání (§ 115 odst. 2 daňového řádu).

Nadto pokud jde o důkazy (resp. důkazní prostředky) sub a), d), f), a h), žalobce vzdor poučení, kterého se mu ze strany soudu při jednání dostalo, neuvedl, k prokázání jakých zcela konkrétních žalobních tvrzení mají být provedeny, pouze obecně (tedy zcela nedostatečně) tvrdil, že jimi má být prokázána „nezákonnost žalovaného rozhodnutí“, „nesprávné zjištění či

zhodnocení skutkového stavu žalovaným“ apod. (některé důkazní prostředky žalobce ani řádně neoznačil - např. důkazní prostředek sub f/ a g/). Za takové situace nebylo lze dovodit nezbytnost jejich provedení v řízení před správním soudem. V případě důkazu sub c) tento nebyl předložen krajskému soudu v úředním jazyce, navíc jím měla být prokázána skutečnost, která nebyla sporná (žalovaný nikdy netvrdil, že by žalobce z Německa dovážel motorovou naftu). Důkaz sub g) zjevně nemá potřebnou vypovídací potenci (soud výše objasnil, z jakého důvodu nelze výpisy z mýtných bran prokázat nakládání s vybranými výrobky). Pokud jde o návrh sub b), pak to, zda žalobce byl nebo nebyl povinen platit spotřební daň, je otázkou právní, nadto otázkou, která byla v průběhu daňového řízení spolehlivě zodpovězena a důkaz protokolem Celního úřadu Praha 1 č. j. 28948-6/2010 proto považuje krajský soud za nadbytečný. Návrh sub e) nesměřuje zjevně k prokázání žádné ze skutečností tvrzených v žalobě (měl jím být prokázán „*prodej oleje panu C.*“).

V.

Závěr a náklady řízení

Lze tedy uzavřít, že ani jedna ze základních žalobních námitek nebyla důvodná, a proto krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).

Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), jelikož se však žalovaný práva na náhradu nákladů řízení vzdal, krajský soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

P o u č e n í :

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 2. července 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová